

Čís. 16862.

I. Exekuční soud musí přijmouti včasnou ohlášku práv příslušejících třetím osobám a nedopouštějících dražbu nemovitosti (jejího příslušenství) a není ani oprávněn ani povinen zkoumati, zdali ohlášená práva jsou odůvodněna; řešení té otázky je ponechatí pořadu práva mezi třetí osobou a vydražitelem.

II. Včasnou ohláškou jest vyloučena bezelstnost vydražitele o ohlášeném právu.

III. Právo příslušející podle § 170 č. 5 ex. ř. třetí osobě je samostatné právo poskytnuté jí vedle práva k odporu podle § 37 ex. ř.; právo volby mezi oběma prostředky přísluší oprávněnému.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1938, R I 146/38.)

K I. srov. rozh. č. 9751, 15703 Sb. n. s.

V řízení o vnucené dražbě domu č. p. 61 v M. L. (hotelu) oznámila firma »E.« podáním ze dne 8. července 1937, že v hotelu, na nějž se vede exekuce, byl namontován soukromý telefon, který byl pojat též do odhadního protokolu, že ono zařízení však není příslušenstvím hotelu, nýbrž že jest jejím vlastnictvím, poněvadž si k němu vyhradila vlastnické právo až do úplného zaplacení a zařízení, o němž jde, nebylo dosud zaplacen; navrhla proto, aby její prohlášení bylo vzato na vědomí a aby bylo oznámeno při dražebním roku. **Exekuční soud** zamítl návrh firmy »E.«. **Rekursní soud** vyhověl návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Napadené usnesení jest v souladě se zákonem i se stálou judikaturou nejvyššího soudu. Podle § 170 č. 5 ex. ř., jenž platí též o předmětech odhadnutých a prodávaných jako příslušenství vydražené nemovitosti (rozh. č. 9751 a 15703 Sb. n. s.), musí exekuční soud přijmouti včasnou ohlášku práv třetích osob, která by nedopouštěla dražbu, aniž jest povinen neb oprávněn zkoumati, zda ohlášená práva jsou odůvodněna. Řešení té otázky jest podle zákona zůstaveno možné rozepří mezi tím, kdo právo ohlásil, a vydražitelem. Pro ten spor má včasná ohláška míti jen ten význam, že v něm vydražitel nemůže s úspěchem namítati, že byl v příčině ohlášeného práva bezelstný. Proto nelze přihlížeti k vývodům dovolacího rekursu, že ohlášené vlastnické právo firmy »E.« k telefonnímu zařízení, odhadnutému jako příslušenství vydražené nemovitosti, zaniklo tím, že se telefonní zařízení stalo skutečně příslušenstvím vydražené nemovitosti. Mimo to v exekučním řízení lze

otázku příslušenství řešiti závazně jen pro účastníky exekučního řízení, nikoliv pro třetí osoby, o jejichž nárocích může býti rozhodnuto jen sporným soudcem po provedení rozepře (srov. rozh. č. 11503 a 12381 Sb. n. s.). Tím však, že firma »E.« opominula vyloučiti telefonní zařízení z exekuce žalobou podle § 37 ex. ř., není vyloučeno její právo ohlásiti domnělé právo podle § 170 č. 5 ex. ř., poněvadž jde o samostatné právo třetí osoby, poskytnuté jí vedle práva k odporu podle § 37 ex. ř., a jest jí zůstavena volba mezi oběma prostředky k uhájení jejich práv.

Čís. 16863.

Pojem pohledávek za podstatou ve smyslu § 49 č. 1 konk. ř.

Útraty opatrovníka pozůstalosti, na niž byl později prohlášen konkurs, nejsou pohledávkami za podstatou podle § 49 č. 1 konk. ř. ani tehdy, když před vyhlášením konkursu spravoval a hospodařil s pozůstalostním jměním, jež připadlo do konkursní podstaty, a když ony útraty dospěly až za konkursu, jehož prohlášení opatrovník sám navrhl.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1938, R I 399/38.)

Srov. rozh. č. 12550, 16423 Sb. n. s.

Konkursní komisař rozhodl podle § 50, odst. 3, konk. ř. v konkursu pozůstalosti po inž. R., majiteli firmy A. G., k návrhu okresního soudu v L., že se útraty opatrovníka pozůstalosti, Dr. Egona F., advokáta v L., určené usnesením okresního soudu v L. ze dne 20. srpna 1937, č. j. D I 229/37-29, částkou 873 Kč 40 h, vztahují se na zvláštní podstatu skládající se ze zboží a zařízení. Rekursní soud k rekursu konkursních věřitelů rozhodl, že se dotčené útraty nevztahují na uvedenou zvláštní podstatu. Důvody: Které náklady jest pokládati za pohledávky za podstatou, ustanovuje § 49 konk. ř., kdežto § 50 konk. ř. stanoví zásadu, týkající se úhrady, že totiž každá podstata hradí ony pohledávky za podstatou, které se na ni vztahují. Mezi pohledávkami z řízení předcházejících řízení konkursnímu, jež náležejí k pohledávkám za podstatou, uvádí § 49 konk. ř. jen náklady řízení vyrovnacího, a to ještě s jistým omezením. Nelze proto náklady předchozího projednání pozůstalosti, třebaž řízení to právě vedlo k prohlášení konkursu, zařaditi mezi pohledávky za podstatou (Komentář Weissův, str. 400, poznámka 15) a nelze je proto uhraditi z podstaty ať společné, ať zvláštní. Bylo proto důvodnému rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Dr. Egona F.

Důvody:

Ustanovení § 49 č. 1 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. rozeznává trojí druh pohledávek za konkursní podstatou: